

Дамян Дамянов

Лунна соната

В тази бяла лунна тишина
кой ли свири лунната соната
и разплаква бледата луна,
и я сваля до сами стъклата?
Притвори прозореца!
Мълчи!
В долния етаж едно пиано
свири много тъжно. Не плачи!
Нищо, че навън се мръкна рано!
Нищо, че в гнездата, пълни с мрак,
птиците със влюбени зеници
тихичко си дават таен знак...
Не плачи! Нали и ти си птица!...
Нищо, че тополите шумят
и раздават обич и прохлада,
а под тях прегърнати вървят
всички млади, а и ти си младо!...
Не скърби, затворено сърце!
И за теб ще дойде светлината!
Чувай – долу две добри ръце
тъжно свирят Лунната соната.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8692>]